

Kasdienė duona. **Vaikas – mus siejantis ryšys.**

Pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė tarp jų ir tarė: „Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę”. (Mt 18:2-3)

Vyras ir žmona augino tris vaikus. Žmonai tekdavo darbo reikalais dažnokai vykti į komandiruotes. Tuomet vaikais rūpintis sutuoktiniai kviesdavosi auklę.

Vaikams užaugus, keturiasdešimtmečius sutuoktinius Dievas palaimino dar vienu šeimos nariu. Kartą, kai žmona turėjo eilinį kartą kelioms dienoms išvykti, keturių metų sūnumi rūpintis namuose pasiliko tėtis. Tokiam išbandymui jis ryžosi pirmą kartą.

Sūnus ėmė žaisti su savo žaislais. Tėtis įsijungė kompiuterį ir ten ieškojosi jam svarbių dalykų, telefonu su kažkuo nuolat kalbėjosi verslo reikalais. Kartas nuo karto žvilgtelėdavo ir į sūnaus žaidimų kampo pusę. Sūnus dažnai pribėgdavo prie tėčio, vesdavosi jį prie savo žaidimų, kažką rodydavo, ko nors klausdavo. O jei tėtis išeidavo į kitą kambarį, mažasis imdavo nerimauti, kartais pradėdavo verkti. Dienai įpusėjus tėtis suprato svarbią tiesą – labiau negu žaislai ir žaidimai mažyliui reikalingas jo dėmesys.

Tėtis atsiklaupė ant kelių ir įsitraukė į vaiko žaidimą. Kai tik pavyko atidėti kitam laikui visus suaugusio žmogaus rūpesčius, netrukus savyje pastebėjo seniai užmirštą, bet vis dar gyvą mažą vaiką, besidžiaugiantį žaidimu lygiai taip pat, kaip jo mažasis sūnus. Jis ėmė jausti, kaip tarp jo ir vaiko mezgasi ir stiprėja gyvas ryšys, kaip sūnaus “maži” rūpesčiai jam darosi lygiai įdomūs, kaip ir jo paties problemos, kaip dėl to jis tampa daugiau įkvėptas, pastabus, kūrybingas, mylintis.

Tėtis pasiryžo ir kitas likusias šešias dienas bendraudamas su sūnumi neįsijungti kompiuterio, nesikalbėti telefonu, neužsiimti kitais reikalais. Jis jau anksčiau buvo pastebėjęs, jog nors į namus parnešdavo ir žmonai atiduodavo uždirbtus pinigus, kad ir dažnai įvairiomis progomis ir be progos įteikdavo jai gėlių, jų bendravime trūko kažkokio esmingo dalyko. Ir kaip tik dabar jo galvoje aiškiai blykstelėjo supratimas, kad jiems abiems trūko kaip tik tokių momentų, kokius dabar jis ir jo sūnus išgyvena pasilikę vienu du.

Dabar yra pasikeitęs to vyro ir jo žmonos bendravimas, nes jie išmoko kuriam laikui atsiriboti nuo daugybės mažiau ar daugiau svarbių dalykų ir pabūti dviese. Ir dėl to jų ryšys nuolat atsinaujina ir stiprėja. Jų gyvenime randasi daugiau šviesos, jie įgijo galimybę kaskart naujai pažvelgti vienas į kitą, į kitus žmones ir gyvenimo situacijas, greičiau rasti problemų sprendimus.

Dabar tas šeimos galva ir savo gimimo dieną švenčia kitaip. Jis artimųjų ir draugų prašo nenešti jam dovanų, telefonus ir planšetinius kompiuterius palikus namuose ateiti ir jam dovanoti valandą, dvi ar tris buvimo dviese.

Pasikeitė ir to vyriškio malda. Anksčiau jos metu Dievui kalbėdavo apie savo rūpesčius, problemas, prašydavo pagalbos ir reikalingų dalykų. Dabar maldoje jis pirmiausia ateina paprasčiausiai pabūti su Dievu. Ir tokių trumpesnių ar ilgesnių momentų jo dienoje būna ne vienas. Būna, kad jų metu jis sužino, ko Dievas nori. O tai svarbu – būti Dievo norus

įgyvendinančiu žmogumi! Mat juos suvokiančiam ir vykdančiam žmogui Dievas gausiai teikia antgamtinės ramybės, drąsos ir šviesos. Tokiuose žmonėse prasmingai ir vaisingai skleidžiasi Dievo suteikti ir reikalingi dideliems darbams nuveikti prigimtiniai gabumai ir antgamtinės Šv. Dvasios dovanos.

Mokantis inžinerijos teko atlikti praktikos darbus su suvirinimo elektra aparatu. Buvau sutrikęs, kai pirmą kartą užsidėjęs akis nuo kenksmingo švytėjimo saugančią kaukę pro joje esantį tamsų, pavojingiems spinduliams filtruoti skirtą stiklinį langelį nieko nemačiau. Tačiau, kai tik suvirinimo elektrodu paliečiau metalinę konstrukciją, dėl atsiradusio kontakto elektros grandinėje ėmė tekėti elektrodą išlydanti ir stiprią šviesą skleidžianti srovė. Tos šviesos apšviesti dalykai kuo puikiau matėsi pro suvirinimo kaukėje esantį langelį.

Kūnas sielai yra tarsi suvirinimo darbams skirta kaukė. Jis jai trukdo matyti dvasinės tikrovės dalykus. Tačiau kai įvyksta gyvas kontaktas tarp žmogaus ir žmogaus, tarp žmogaus ir Dievo, kūnas nebėra kliūtis sielai regėti dvasinius dalykus. Ir tuomet žmogus pamato kitą žmogų kaip kad mato ir save, todėl jį ima mylėti taip, kaip myli save. Tuomet jis užsidega entuziazmu, gyvena iš Dievo atėjusiu noru įkūnyti tai, ką siela pastebi dvasinėje tikrovėje esant – mintis, idėjas, regėjimus. Ir tam jam reikalingas kūnas.

Paprastai tie medžiai, kurie užauga aukšti, leidžia šaknis giliai į žemę. Dėl to jų neišverčia net stiprūs vėjai. Tačiau net daugiau nei šimtą metrų aukštumo užaugantys vienos raudonmedžio rūšies medžiai šaknis leidžia tik į pusantro metro gylį. Bet šie medžiai auga netoli vienas kito, jų šaknys tarpusavyje susipina ir net suauga. Pasitaiko tarp raudonmedžių sergančių medžių, tačiau juos iš savo šaknų ateinančiais syvais maitina kiti medžiai, todėl jie daugybę metų gyvena, o vešli lapija išduoda, jog jie dar ir klesti.

Žmogaus kūnas pasikeičia per septynis metus. Nors kiekvienas turime jau kelis kartus pasikeitusį kūną, tačiau jame vis dar gyvena mažas vaikas, kuris geba viską kuriam laikui atidėti į šalį ir pamiršti, visu savimi susitelkti tik į vieną dalyką. Mažas vaikas nori būti kito žmogaus ir net paties Dievo dėmesio centre, atkakliai to siekia. Tokiu būdu instinktyviai mezga jam gyvybiškai svarbius ryšius. Ir todėl mums visiems yra svarbu atsiversti – kitaip į save ir kitus pažvelgti, savyje ir kituose vaiką atrasti.